

Седемдесета глава

На следващия, деветнайсетия ден от пристигането ни в Ранкодом, жупанът и Блавор се срещнаха на мястото, където щеше да се строи нашето ново село. Блавор пристигна с летящия си кораб, с който докара още градива, необходими за строежа.

Жупанът попита Блавор, дали би могъл да продаде водача на разбойниците на страшните същества, за да правят с него каквото си поискат. Блавор отначало не се съгласи и каза на жупана:

- Нима искаш да продадеш един човек на страшните същества? Каквото и да е сторил, той все пак е човек. Знаех си, че хората не се ценят едни други, но това е прекалено жестоко.

Жупанът отговори на Блавор:

- Този човек години наред ограбваше хората ми в стария ни свят, а ако някой вече нямаше нищо, което да му отнеме, отнемаше живота му, просто за удоволствие, както някои от страшните същества смучат човешка сила, а други – житно питие. И най-често убиваше беззащитни хора – старци, жени и деца, защото мъжете бяха въоръжени и често по-силни от него. Освен това, съдът не го осъди на смърт, пощади живота му, макар че имаме пълно основание да си отмъстим за злините, които ни нанесе.

Блавор се замисли и каза:

- Добре, разбирам, че решението ти е било много трудно. Знам, че някои от велможите търсят земни хора за удоволствие. Мога да го предложа и да взема най-добрата цена за него.

- Знаеш, че цената изобщо не е важна за нас – отвърна жупанът. - Искам да се изпълни съдебното решение. Ако можем да получим някаква сума, за да обезщетим семействата, пострадали от него, ще е добре. Но колкото и голяма да е сумата, не можем да върнем живота на близките им хора, убити от този злодей.

Блавор тогава взе водачът на разбойниците и го изпрати на летящия си кораб. След това поговори с жупана за други неща, като градивата, необходими за строежа и предстоящата покупка на житно питие. Блавор показа на жупана много от градивата, необходими за строежа, за да го убеди, че са с много добро качество. После заедно отидоха до стария склад край Ранкодом, където се поставяше построението за правене на житно питие и същевременно се складираше житото, ожънато от нашия стар свят.

Блавор беше изненадан от бързото напредване на изграждането на построението и от големите количества жито, понеже пресмятането му не беше много точно и се оказа, че на четвъртия ден от жътвата и прибирането на повече от половината жито, цялото количество на житото щеше да излезе доста повече. Блавор каза, че това е добра новина, защото сделката може да бъде още по-изгодна за нас.

Към пладне, когато и последните самоходни талиги с жито бяха разтоварени в склада, Блавор се върна на летящия си кораб и отлетя за Мундо Майс.

Когато Блавор пристигнал на Мундо Майс, предложил на търг водача на разбойниците. Велможите наддавали за него, докато главният велможа не предложил огромна сума и купил водача на разбойниците, за да вършат с него каквото си поискат той, жена му и децата им. За главния велможа на страшните същества се

разнасяха ужасни слухове, освен това Винко Станс ми каза, че на живата картина, на която се показваше как страшни същества извършват ужасни неща с един човек, се виждали главният велможа, жена му и децата им – трима сина и две дъщери. Те пъхаха части от телата си във всички телесни отвори на човека и изпитваха удоволствие. Същото щяха да извършват и с водача на разбойниците. Винко Станс ми каза, че може би няма да го убият, а ще го пазят дълго време жив, защото са платили голяма сума за него.

Въпреки че мразех водача на разбойниците и знаех, че заслужава жестоко наказание, дълбоко в себе си не бях съгласен с присъдата. Предпочитах жупанът да го беше осъдил на смърт, за да се реши веднъж завинаги въпросът с наказанието на водача на разбойниците.

Споделих мислите си с Винко Станс, но той ми каза, че решението на жупана било най-правилното – така водачът на разбойниците бил наказан за злодействата си както подобава, а пострадалите семейства ще получат някакво възмездие за изтърпените страдания. Тогава разбрах, че това е било задача без решение. Ако не бяха отишли жътварите да жънат житото в нашия стар свят, нямаше да се появят разбойниците и водачът им щеше безнаказано още дълги години да граби и убива. Но ако никой от този свят не се беше върнал в стария ни свят и водачът на разбойниците си беше останал там, всички щяхме да забравим за него и злодействата му, от които избягахме. Вярно, много неща трудно се забравят, но след време раните в сърцата ни все пак щяха да са заздравели и с новия живот щяхме да потушим мъката.

Предадох тези свои мисли на Винко Станс и той се съгласи с мен. Каза ми, че подобни са терзанията му, свързани със задачата, която трябваше да изпълни, като се

върне в миналото и промени нарежданията в тялото на едно страшно същество.

Винко Станс ми каза, че всъщност много се бои от това, което ще извърши, защото то може да промени хода на събитията по неузнаваем начин и след това нищо да не бъде така, както е сега, и вместо да направи добро, да стане още по-зле. Ако се случи това, Винко Станс трябва да се върне пак в миналото и да направи други промени, които пък може да променят нещата по друг начин и чертите на времето да се насочат в други посоки.

Не разбирах какво означават думите „черти на времето“, защото не можех да видя никакви черти във времето – то е невидимо. Но усещах, че те са нещо много важно и че тяхната промяна води до много промени след това, че събитията в бъдеще протичат не така, както е предначертано.

Колкото и различни да бяха случаите на водача на разбойниците и на Винко Станс, те си приличаха по едно – бяха задачи без решение.

Мигът, в който Винко Станс щеше да предприеме своето решително пътуване в миналото, приближаваше. Затова записвах всичко, дори най-незначителните неща. Случаят с водача на разбойниците можеше и да не записвам, защото напомняше за много ужасни неща, които ни се бяха случили в стария ни свят, а и решението беше ужасно. Надявам се, решението на жупана и старейшините да бъде одобрено в бъдеще, когато събитията започнат да се развиват по друга черта на времето.

През този ден аз бях в училището и учех своите десет нови ученика. Искях да ги подготвя за учители на нашите деца. Те напредваха наистина бързо с ученето, защото все по-лесно четяха както отделни думи, така и цели четива. След това все по-лесно предаваха със свои

думи смисъла на четивата. Първо ми ги разказваха устно, а след това сядаха пред светещите плочи и ги записваха с букви.

Целият ден премина в изпълнение на такива задачи. Новите ми ученици успяха да преразкажат няколко четива и да ги запишат с букви на светещите плочи.

След това, когато ги освободих, започнах да чета написаното от своите нови ученици и видях, че наистина не съм сгрешил в избора си. Те вече можеха да пишат доста свободно и с малко грешки. Радвах се на всеки техен успех.

Заедно с това, очаквах с боязън мига, в който щяха да настъпят промените във времето.

